

Στο στίχο αυτό της Οδύσσειας αναφέρεται για πρώτη φορά η λέξη ευαγγέλιο, με την ίδια σημασία, που έχει και σήμερα, τη σημασία της καλής είδησης, που απαιτεί, μάλιστα, και τα «συχαρίκια», την αμοιβή όποιου την φέρνει!

Στην Οδύσσεια, ο ίδιος ο μεταμορφωμένος σε ζητιάνο Οδυσσέας διαβεβαιώνει τον πιστό δούλο του Εύμαιο ότι τελειώνουν τα βάσανα του ίδιου και της οικογένειάς του, καθώς «ο Οδυσσέας έρχεται»!

Μέσα σε μια ζοφερή και ομιχλώδη ατμόσφαιρα γενικευμένης αβεβαιότητας και ανασφάλειας, που γίνεται βαρύτερη από απεχθείς εκδηλώσεις κοινωνικού φασισμού, που μας πλήγωσαν βαθιά, θα εορτάσουμε και φέτος τη μέρα του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου και της σύγχρονης Ελλάδας, περιμένοντας να έλθει ο Οδυσσέας, να μας λυτρώσει από τους... μνηστήρες, που λυμαίνονται το σπίτι και την κοινωνία μας!

Αλλά τα ευαγγέλια φαίνεται ότι αργούν...

Και ο εορτασμός της εθνικής και θρησκευτικής μας γιορτής κινδυνεύει να περιοριστεί σε ανούσιες και τυπικές, κατά το μάλλον ή ήττον, εκδηλώσεις, που θα αναφέρονται σ' εκείνο τον απέλπιδα αγώνα για λευτεριά, αξιοπρέπεια και ανεξαρτησία, χωρίς να κατορθώνουν, κατά κανόνα, να μας εμπνεύσουν σε μια φυγή προς τα εμπρός, ή και δηλώσεις και εκδηλώσεις, που θα υποσκάψουν και θα υπονομεύσουν την εθνική μας μνήμη και τη συλλογική αξιοπρέπεια!

Και, ιδίως οι τελευταίες, θα εύρουν ώτα ευήκοα, αφού δεν είναι, μόνο, που τόσα χρόνια ζούσαμε πέρα, πολύ πέρα, από τις δυνατότητές μας, ως άτομα και ως λαός, είναι και ότι ζούσαμε αποκομμένοι από τις εθνικές και πνευματικές μας ρίζες, χωρίς ηθικά ερείσματα, σε μια ζωή ισοπεδωμένη από τον υλόφρονα καταναλωτισμό, όπου δεν υπήρχε χώρος για ιδέες και οράματα, παρά μόνο για τους αθεράπευτα ρομαντικούς...

Αλλά, οι ήρωες του 1821, με όλα τα κατ' άνθρωπον ελαττώματα και τις μικρότητές τους, μας απέδειξαν ότι ο άνθρωπος γίνεται υπεράνθρωπος και σπάει τα δεσμά της φθαρτότητας, όταν συνεπαρθεί από μια μεγάλη ιδέα, ένα όραμα, που καταδεικνύει τη δύναμη και την αξία του ανθρώπου: Να ζητάει, και να ξέρει πως ζητάει, το αδύνατο... Και να είναι σίγουρος πως θα το φτάσει, και να πολεμά γι' αυτό, πέρα από κάθε λογική!

Και τότε, το αδύνατο γίνεται δυνατό!

«Η τύχη μας,» λέει ο Μακρυγιάννης, «έχει τους Έλληνες πάντοτε ολίγους. Παλαιόθεν ως τώρα, όλα τα θηρία πολεμούν να μας φάνε και δε μπορούνε. Τρώνε, τρώνε, μα μένει πάντα μαγιά. Αυτή η μαγιά είναι η σπίθα που έφερε το θάμα».

Οι Έλληνες απέδειξαν ότι μόνο η ηθική οντότητα αποφασίζει για το δικαίωμα της

ζωής ενός λαού, και όχι ο πληθυσμιακός του όγκος ή τα αποθεματικά των Τραπεζών του.

Ελευθερία σώματος και ψυχής ζήτησαν οι Έλληνες με το αίμα τους το 1821 και αυτήν εξαγόρασαν και στους άλλους πολέμους.

Και γι' αυτό ο Ελληνισμός ποτέ δεν πεθαίνει! Γιατί είναι αιώνιος ο έρωτας των Ελλήνων για τη ζωή, τη δράση και την ελευθερία. Η πατρίδα, με τη σημασία που αποκτά στο πέρασμα του χρόνου, είναι προορισμένη για ζωή αθάνατη... Το «μέλαν νέφος του θανάτου» κατά τον Όμηρο, κρέμεται μονάχα πάνω από τους θνητούς.

Το 1821 πάνω και πέρα απ' όλα δείχνει την αγάπη για μια λεύτερη κι ανεξάρτητη ζωή, δείχνει σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα, που καθημερινά καταπατούνται με αβάσταχτη ελαφρότητα και ευκολία.

Οι ρακένδυτοι αγωνιστές του μας προσφέρουν το αιθαλές μήνυμα ότι ο άνθρωπος νοείται άνθρωπος μόνο ως ελεύθερος, ότι η ανθρώπινη ζωή νοείται μόνο μέσα σε συνθήκες ελευθερίας. Και αυτό το μήνυμα παραμένει πάντα επίκαιρο και ενεργό, όσο οι δυνάμεις της κάθε είδους μορφής και προσωπείου τυραννίας παραμένουν ενεργές μέσα στις διαδικασίες της ιστορίας.

Όλοι αναρωτιόμαστε, τι άλλο ακόμα μας περιμένει...Τι θα συμβεί, τώρα που οι πάντες φαίνονται να είναι εναντίον μας και που τα διεθνή οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα μας έχουν αφήσει κυριολεκτικά μόνους στη διεθνή απολυτότητα;

Την απάντηση θα δώσει και πάλι πρώτη η ψυχή των Ελλήνων. Τη δίνει όμως και ο Στρατηγός Μακρυγιάννης: «Τούτην την πατρίδα την έχομεν όλοι μαζί, και σοφοί και αμαθείς και στρατιωτικοί και οι πλέον μικρότεροι άνθρωποι. Όσοι αγωνιστήκαμεν, αναλόγως ο καθείς, έχομεν να ζήσωμεν εδώ. Το λοιπόν δουλέψαμε όλοι μαζί, να την φυλάξομεν και όλοι μαζί. Και να μην λέγει ούτε ο δυνατός «εγώ», ούτε ο αδύνατος. Ξέρετε πότε να λέγη ο καθείς «εγώ»; Όταν αγωνιστή μόνος του και φκιάση ή χαλάση, να λέγη «εγώ». Όταν όμως αγωνίζωνται πολλοί και φκιάνουν, τότε να λέη «εμείς». Είμαστε εις το «εμείς» και όχι εις το «εγώ». Και εις το εξής να μάθωμεν γνώση, αν θέλωμεν να φκιάσωμεν χωριόν, να ζήσωμεν όλοι μαζί».

Την απάντηση δίνει και ο Κολοκοτρώνης: «Σε μας μένει να ισιάζουμε και να στολίσουμε τον τόπο με θεμέλια της πολιτείας, την ομόνοιαν, τη θρησκεία και την φρόνιμον ελευθερίαν».

Κι' ας μη ξεχνάμε ότι κανένα έθνος δεν επέζησε με οικονομικά ισοζύγια, παρά μόνο με τους μύθους, τους θρύλους και τις παραδόσεις του, που κάνουν να κυκλοφορεί καυτό το αίμα στις φλέβες του εθνικού του κορμού και του δίνουν τη δύναμη και το πείσμα να πει ενσυνείδητα και βιωματικά, μαζί με τον Παλαμά:

«Κι αν πέσαμε σε πέσιμο πρωτάκουστο,

και σε γκρεμό κατρακυλήσαμε,

που πιο βαθύ καμιά φυλή δεν εἶδ' ως τώρα,
εἶναι, γιατί με των καιρῶν το πλήρωμα,
όμοια βαθύ ἐν' ἀνέβασμα μας μέλλεται,
προς ὕψη ουρανοφόρα»

Και τότε, ναί, “....νεῖται Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω...”

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

(Εφημερίδα “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ”, Σάββατο, 21 Μαρτίου 2015)